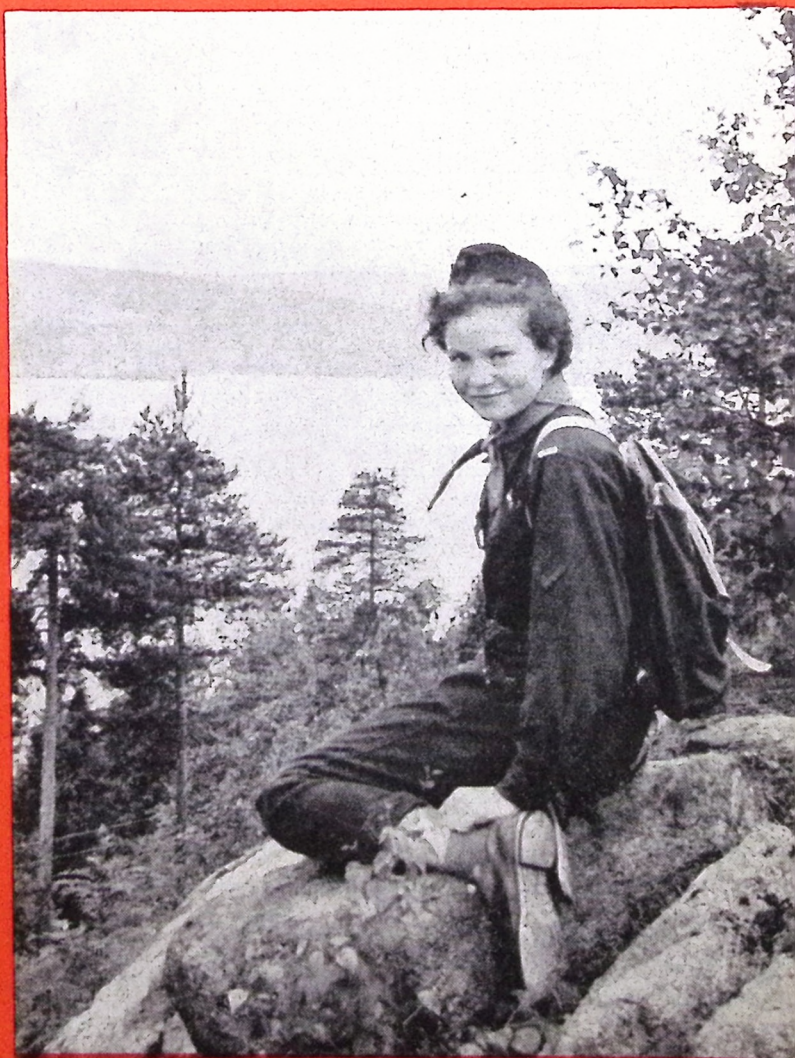

46. årgang

1

PIGE SPEJDERNE 1963

MÅNEDENS VERS

Hvor livet blev let at leve
hvis alle vi traf på vor vej
smiled' imod os og hilste,
»jeg ved noget godt om dig.«

Og ber den svage dig hjælpe —
sig ja, svar aldrig nej.
Der bor noget godt i os alle,
og jeg tror på det bedste i dig!

Glem aldrig det gyldne løsen
i hverdagens hurlumhej.
Du ved noget godt om os andre,
vi ved noget godt om dig.

INDHOLD

	Side
Månedens vers	2
Nyt „vævat“ i 1963	2
Kommentar til forsidebilledet	2
Lad lue tændes af lue i dette år!	3
På sporsne, af manden fra skovene	4
Landspatrujlekurrencen Regnbuen	6
Der er mange patruljer i gang med Regnbuen	9
Seniorspejdernes præmie	9
Patruljehjørnet	10
Småtterier	11
Atter en spændende Amerikatur	12
Vibe og hendes patrulje	14
Frimærkeindsamlingen:	
Bravo for Soltroppen	16
Vi klipper og hjælper	16
Indsamlingsresultater	17
Thora Trille-tegninger	17
Interview med Thorbjørn Egner	18
Postbox med peninde-kupon	19
Tinka	19

Febr.-Marts-nummeret af „Pigespejderne“ udkommer den 15. februar 1963.

Nr. 1 Januar 1963

„PIGESPEJDERNE“ — medlemsblad udgivet af Det Danske Pigespejderkorps, Lundsg. 6, Kbh. Ø.
Redaktør: Ruth Estrup, Sortedam Dossering 27, København N.
Sekretær: Ruth Vallentin, Gladiolusvej 3, Kbh. S.
Postboxsekretær: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.
Klaverstof: Inge Larsen, H. C. Lumbyesgade 29, København Ø.
Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.

Nyt „vævat“ i 1963

Her ser I det nye „vævat“, som vi allesammen, grønne og blå, små og store, må bære hele verdenskonferenceåret 1963. Lysestagen er den ene af „Dronningens lysestager“, da mottoet for verdenskonferencen er: „Lue tændes af lue“.

Vævatet anbringes på venstre brystlomme, dækkende III kl. mærket. Det koster 1 kr. og købes på Pigespejderdepotet for hele troppen på én gang.

Det internationale udvalg

FORSIDEN

Forsidebilledet kommer fra Norge. En norsk spejderkammerat på fjeldtur.

I de følgende blade i verdenskonferenceåret vil der komme forsidebilleder fra andre lande, og farven vil følge Regnbuens farveskala — derfor begynder vi med rødt.

Lad lue tændes af lue i dette år!

Mange tak for det gamle år, som vi nu har brugt op og lagt væk, for mange breve, for glade ansigter og hittepåsomhed. Gid vi må opleve meget godt i det nye år, som vi allerede har taget hul på, når dette blad når ud til jer, store og små, unge og gamle, tynde og runde!

Det bliver et spejderår i klasse helt for sig selv for Danmark, fordi det, som I for længe siden har læst i bladene og aviserne og hørt af jeres førere, (hvis I da ellers læser bladene og hører efter, hvad der bliver sagt til jer), er verdenskonferenceår. Det er første gang, Danmark skal være vært for spejderdamer fra den ganske verden, og en hel masse af jer har allerede tænkt på det, mens I syede og klistrede og tegnede til vores gæster i regnbuekonkurrencen. Har I fået syet vævet på uniformen? Når I har det på, er I vældig fine, og det er et slags adganstegn til, at I alle, stadig disse unge og gamle, store og små, tynde og runde, når I i juni-dage 1963 møder en fremmed spejder på jeres egen gade, må gå hen til hende og hilse hende som den spejderkammerat, hun er, med et: How do you do? Er der noget, jeg kan gøre for dig?

Verdenskonferencen har et motto, det er taget ud af den ældste danske digtning, og det hedder: Lue tændes af lue, ja egentlig „lue tændes af lue“ med gammel stavemåde. Behøver det nogen forklaring? I kender det fra lejrbalet, fra kogerenden, — men I kender det også i mere overført betydning, hvordan venskab tændes af venskab, hjælpsomhed af hjælpsomhed, idé af idé.

Å propos ideer, så må jeg lige skrive om noget, som ikke kommer verdenskonferencen ved, men den gode, almindelige hverdag. Den grønne spejderchef var kommet uanmeldt på besøg hos en fører og syntes, at alting var nu da så ualmindelig pænt og pudset, vinduerne skinnede, kobbetøj strålede, havegangen var så ny-revet. „Hvor du dog har det fint,“ sagde grøn spejderchef beundrende. Jamen sådan havde den fører det altid, for der var hver uge nogle spejdere, der lige stak ind om og spurgte, om der var noget, de kunne hjælpe med. Her tændtes den ene lue af den anden, en hjælpsomhed gjorde en fører glad og gav hende nye kræfter, som hun kunne bruge i sin trop, og dermed tændtes nye, små glade flammer i en spejderfamilie.

Ja, det var nu bare sådan et eksempel, jeg har hørt. I kender sikkert selv mange flere.

Rigtig glædelig nytår, allesammen, vi vil hjælpes ad med at lade lue tændes af lue i 1963.

Shmoeffi

Tragedie i sneen

uden at kigge langt til det filtrede mønster af dyrespor i sneens hvide tæppe, som er dannet af travle dyr og fugle. Havde man haft et tilstrækkeligt skarpt blik for småting, ville det vel også have været muligt at se disse spor udenfor sneperioderne, altså imellem det nedfaldne løv, græsset og mosset. Men det er kun få beskåret. (Når en hund eller ræv går på spor, er det ikke synet, men lugten, der er styrende.)

Men i sneen kan vi alle være med. Der skal ikke stor øvelse til for at adskille sporene af en hare og en ræv, ej heller kan det siges at være vanskeligt at finde ud af, hvad der er af rådyr og af egern — egernet færdes nemlig også på jorden — værre bliver det at finde forskellen mellem kat og mår, men det skal man ikke tage så højtideligt i begyndelsen.

Vil man leve med i dyrenes liv og sætte sig lidt ind i deres liv og færden, er det selvfølgelig ikke nok at stå stille og sige: „Jeg kan se, det har været en hare.“ Nej,

UD I NATUREN:

PÅ SPORSNE

Af Manden fra skovene

En urgammel trang til at lege stifinder og aflokke naturen dens mangeartede hemmeligheder ligger vel gemt i de fleste. I hvert fald gad jeg nok se den, der en vinterdag kan gå gennem en skov med nyfalden sne under træerne

Et rådyr er gået forbi

så skal man udvælge sig et spor, og så simpelthen følge dette, lægge mærke til, hvordan det følger en bestemt plan og ikke rent tilfældigt går gennem tykningen, men netop punkt for punkt leder frem under hensyn til størst mulig sikkerhed for dyret. Selv et rovdyr har sine fjender at tage sig i agt for under den natlige vandring. De fleste dyr her i landet er natdyr, og de tilsyneladende endeløse vandringer har hovedsagelig kun eet formål: at skaffe fø-

En af dem, der laver sporene

den. Jeg vil på forhånd advare mod at følge et rævespor „for at se, hvor den er gået i grav“, medmindre da man har god tid. Det er nemlig ikke usædvanligt, at en ræv vandrer op til 15–20 km på en nat. Selv en hare, der betragtes som ret stedbunden, kan opvise 6–7 km natlig rute. Ganske vist ikke i såkaldt lige linie; men med alle de krøller og sving og svinkeærinder, som en hare præsterer, bliver det en anseelig vej længde.

Nogle fotografier af typiske spor viser et lille udsnit af de meget forskellige emner, man kan følge og om man vil, tænke lidt over det, man ser under vandringen, og iøvrigt lægge mærke til, hvor dyret har skiftet gangart, holdt hvil eller fundet noget spiseligt, så er der også eventyr at finde i den ellers så tomme vinterskov.

Følger man dyrespor, kommer man bort fra stierne, fra menneskenes stier, og ind på de veje, dyrene har dannet. Blandt jægere kalder man disse dyreveje for „veksler“, og det vil hurtigt gå op for en, at også dyrene har deres „hovedveje“ i skoven, veje, hvor den såkaldte gennemgående trafik forekommer. Det er som regel veksler, der fører ned til et drikkested eller ud til den åbne mark. Endvidere vil man se harespor, der er i den grad krydsede og fyldt med snirkler og sving, at selv en gammel ræv må give op — og det har muligvis netop været hensigten. Haren plejer at lave en hel del spor i cirkler i passende afstand udenom det sted, hvor den går i sæde, d.v.s. det sted, hvor den sidder og sover om dagen. Så har den en reel chance for at blive advaret, såfremt der skulle vise sig en forfølger på sporet.

Er sneen rodet op, og der forekommer blodpletter eller samlinger af løse fjer og lignende, ja, så står man overfor skuepladsen til en natlig tragedie. Jeg var engang ude for noget mystisk i den retning. Jeg fulgte et spor af en fasan gennem åben højskov. Pludselig standsede dette spor, og forskellige tegn på kamp kunne ses — men der var tilsyneladende intet at se af andre spor.

Så kom jeg i tanker om, at fasanen slet ikke er noget natdyr, tværtimod, og begivenheden kunne altså kun være udspillet om dagen. Hermed kom der noget nyt ind i billedet, for så kunne den være blevet overfaldet af en stor rovfugl. Jeg kiggede igen på de mærkelige spor i sneen. Der var nogle få fjer, lidt blod — og intet andet, udover at sporet ikke forte videre. Jo, nogle svage aftryk i snefladen langt ude på begge sider. Aha, disse aftryk passede præcist med vingefanget på en fugl, større end fasanen. Ved at slå ned på fasanen på jorden havde den fremmede altså sat sine „fingeraftryk“ ved at bremse med vingespidsene! Jeg fotograferede valpladsen, og selv om jeg ikke havde været til stede, da begivenhederne fandt sted, har jeg nu ikke vanskeligt ved at rekonstruere det hele. Brug man øjnene under en vandring i sneen, vil man snart lære at læse i sneens billedbog, og det er langt fra nogen kedelig bestilling.

Ræven er gået i grav

Hare i let spring

Lækatten bor under den gamle træstub

Egernet har været nede på jorden

3. del:

REGNBUENS REJSERUTE NR. 3

En fører fra det land, hvor Baden-Powells grav findes, skal repræsentere sit land ved verdenskonferencen i Danmark 1963. Hun rejser fra sit land med flyvemaskine og flyver over en stor sø, hvor ækvator går gennem den nordlige del, og hun mellemlander i hovedstaden i nabostaten, denne by ligger ved søen.

1. Hvad hedder søen?
2. Hvilket land kommer hun fra?

Da maskinen igen starter, har hun fået følgeskab af den delegerede fra denne stat, og nu flyver de mod nord og følger verdensdelens længste og vandrigeste flod mange tusind kilometer, indtil de går ned i en by ved floden.

Her forlader de maskinen og tager med en floddamper — stadig mod nord — på ca. 24 grader n. br. besøger de to rejsende de meget gamle kongegrave, med magtige figurer udhugget i klipperne og underjordiske kongebegravelse. Arkæologer har travlt med opmålinger og kortlægning på dette sted, da bygningen af en stor dæmning snart vil forårsage, at alle disse oldtidsminder sættes under vand.

3. Hvad hedder dette sted?

En ung dansk pige, der er meget interesseret i arkæologi, er i november måned rejst hertil for at deltage i udgravningen.

4. Hvem er det?

Vore to rejsende tager nu videre med toget og kommer efter en lang

rejse til en stor by, hvor de også gør ophold og på kamelryg rider ud og ser nogle gamle kongegrave.

I en stor havneby går de om bord i et skib, og ikke så længe efter, at de har forladt havnen, kommer de forbi stedet, hvor Sostiotos mere end 200 år f. Kr. byggede et 32 m højt fyrtårn.

De anløber på turen „Rosernes Ø“ og ser også her et minderigt sted.

Deres skib kommer til havnen ved den by, hvor den 17. verdenskonference blev holdt, og her er der meget at se, både i byen og omkring i landet. De tager en dejlig tur til det sted, hvor der i oldtiden blev afholdt store sportskampe. Her ser de også resterne af et stort tempel.

På deres rejse har de passeret eller besøgt steder, hvor 4 af „Verdens 7 vindundere“ fandtes.

5. Nævn disses navne og stedet, hvor de fandtes.

Med flyvemaskine rejser de videre, og en dejlig morgen ser de Europas højeste bjerge under sig, og fra byen, hvor de lander, kører de ad snoede bjergveje mod en lille by, hvor et internationalt spejdersamlingssted er beliggende. På en høj flagstang foran huset vajer verdensspejderflaget.

6. Hvad hedder byen?
7. Hvordan ser flaget ud?

Her tilbringer de to førere en vidunderlig uge sammen med spejderkammerater fra mange lande, og det er meget svært for dem at tage afsked med dette dejlige sted, men da en fører fra NAGS inviterer dem med til sit hjem, hvor de kan træffe mange af hendes landsmænd og også møde

spejdere fra lande som Letland og Ungarn, der selv om de lever i landflygtighed, har lov til at bære deres lands uniform, tager de mod indbydelsen og rejser med hende. Hun er flokfører, og hun tager dem med på et besøg i sin blåmejsseflok.

8. Hvad betyder N. A. G. S.?

9. Hvilken farve har „blåmejsse“s uniform?

Da hun et par dage efter følger dem til toget og tager afsked med dem, nærmer de sig deres rejse mål. Nu behøver de ikke at forlade toget, for de er i Danmark, for toget kører om bord på færgen og i land igen, når de kommer ind i færgelejet. Efter et kort ophold her med pas- og told-eftersyn kører toget igen. Men de skal ikke med ret langt, de skal stå af toget, så snart dette er kørt over Europas længste bro; der venter en af de danske fremmedførere på dem, og hun har lovet at køre dem til Nyborg Strand.

10. Hvilke 2 øer forbinder broen?

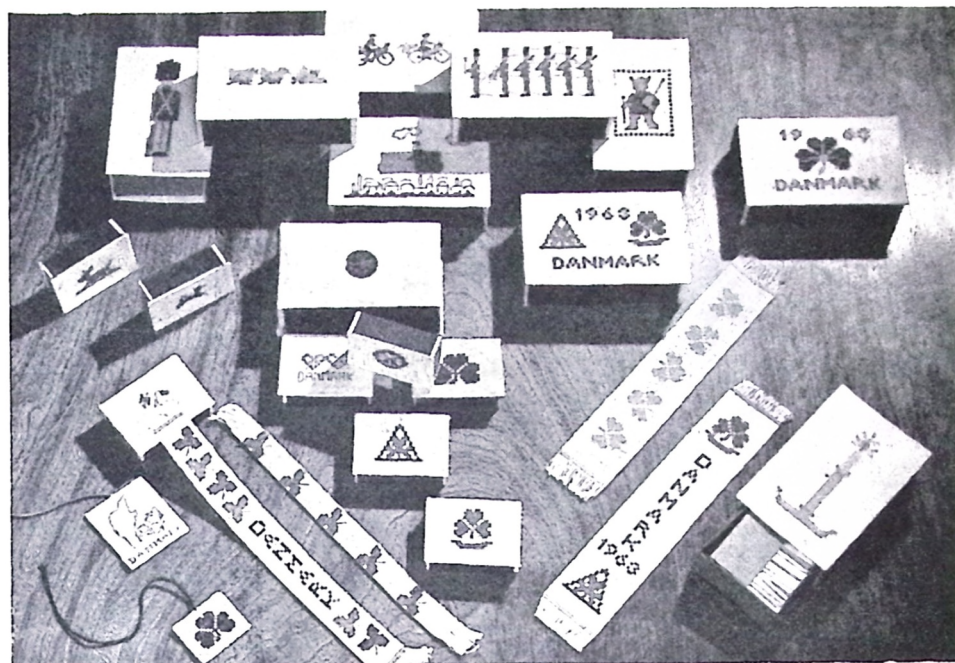
Den danske fører står og venter på dem på stationen og finder nemt sine 2 mørkhudede gæster og tager hjerteligt imod dem.

Før de begiver sig på vej mod Nyborg, viser hun dem sin bys seværdighed, et rundt tårn med en særpræget vindfløj.

11. Hvem opførte dette tårn?
12. Tegn rejseruten.

Løsningen på rejserute nr. 3, bærepose og bogmærke + tændstikæsker indsendes senest 15. februar 1963, til: Tilde Ramsby, Ordrupdalvej 34, Charlottenlund.

„REGNBUENS“ HAND- ARBEJDS- OPGAVE Nr. 3

Tændstikæsker – bogmærker

Nu er vi nået til *tændstikæsker* og *bogmærker*. — I har en rest af jeres „strimmel“ tilbage, det bliver spændende at se, hvad I kan få ud af den.

I oktoberbladet står målene, I har brug for til tændstikæskerne, og monteringen foregår nøjagtig på samme måde som beskrevet i dette blad.

Når pladen er monteret, klæbes den på tændstikæsken, *husk* at bruge tyndt karton og sæt arbejdet godt i pres, mens det tørrer.

Bogmærker vil der blive god brug for, når de trætte konferencedeltagere pludselig og uventet må smækkebogen i, så der er nok endnu nogle rester, I kan bruge hertil. Billedet i dette blad viser forskellige ideer.

Bæreposer

Verdenskonferencedeltagerne får bunker af papir og bøger, som de skal

passe meget på. Derfor kan I nok forstå, at det vil være praktisk, om de fik en pose til at opbevare og transportere alle deres „skriverier“ i.

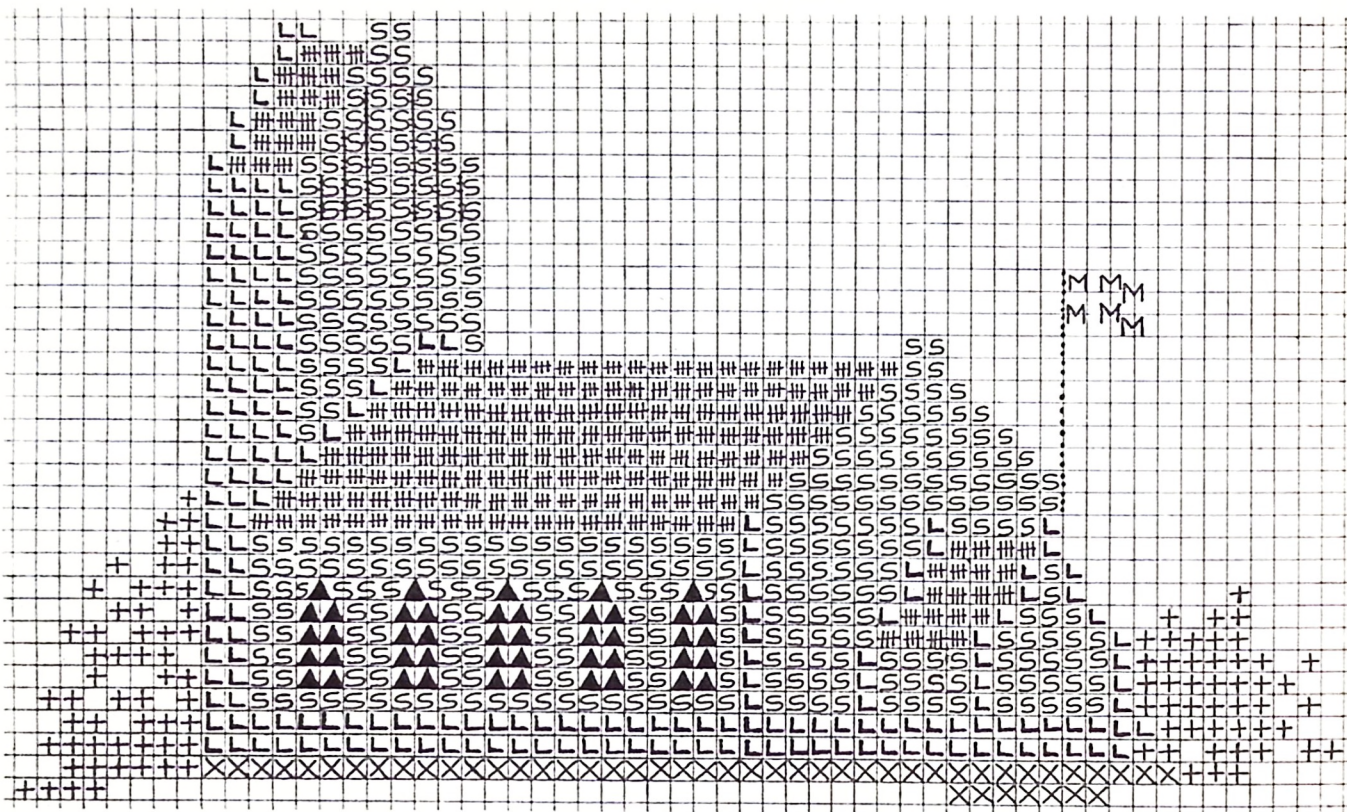
Vi beder hver patrulje om at sende os en sådan pose.

Størrelsen på de nylonnet, man kan købe i forskellige farver, er ca. 44 x 36 cm; disse net er meget velegnede, men vælger I at sy i andet materiale, vil vi gerne have, at I bruger de samme mål.

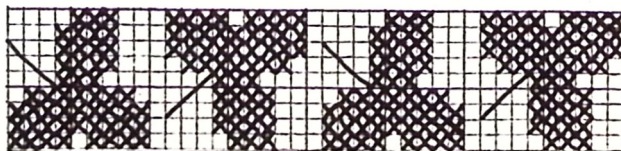
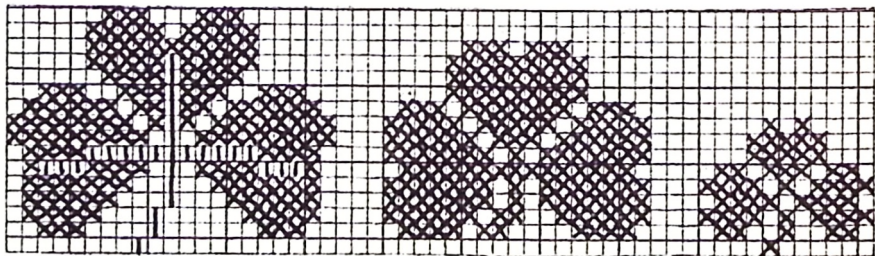
At der skal være lidt „pynt“ på, er en selvfølge — det overlader vi til jer selv at finde ud af.

På billedet ser I forskellige forslag. Hvis I syr en pose af stof, er det en god idé at lægge lidt stift stof — stivlærred el. lign. — ind i den øverste ombøjning og måske at forstærke hanken med lidt plastic, og sy endelig hanken godt fast.

Her — mellem borten og selve mønstret — skal der være 20 tråde.

Så går vi i gang med den tredje serviet! Den anbringes nøjagtig på stoffet som de øvrige to, I allerede har syet, men denne serviet skal ikke sendes ind nu — den skal gemmes til den sidste og fjerde serviet er færdig. (I får typemønstret til den i februar-bladet). Nederst her på siden får I et par forslag til forskellige trekløvere, I kan bruge — blandt meget andet — til tændstikæsker, bogmærker m.m. (se fotografiet forrige side). Brug endelig fantasien — lad det ikke blive H. C. Andersen-motiver altsammen.

	Stikkesting	Korssting
FRISK GRØN	10	XX
GRØN	100	++
MURSTENS RØD	96	###
RØD	88	MM
LYS GRÅ	303	SS
GRÅ	19	LL
BLÅ	228	▲▲
BEIGE	7	⋮
MØRKEBLÅ	202	⊗⊗

← Monsteret til kirken på side 8 skal sammen med borten på side 7 bruges til den tredje serviet, som dog ikke skal afleveres i denne omgang. Husk, at mellem borten og monsteret skal der være 20 tråde.

Der er mange patruljer i gang med

REGNBUE

Tilde meddeler glad redaktionen, at fra vort korps er der 253 patruljer, der deltager i landspatruljekonkurrencen.

Nogle patruljer endda med flere sæt opgaver. Nogle troppe deltager med *alle* patruljer.

En trop (det må være en meget stor trop) har 9 — ni! (ja, I så rigtigt, det var ni) deltagende patruljer.

At de håndarbejder, der allerede er indsendt, er vældig pæne, og at rejseruterne er beskrevet med stor fantasi.

Tildes postbud har i den uge, hvor afleveringsfristen var, været motoriseret og haft mange ekstra ture. — Det er et rart postbud, siger Tilde.

Nu glæder vi os meget til at se næste opgave afleveret.

Der tales om, at det hele skal på udstilling, så vi alle kan få det at se!

I hvert tilfælde skal vi nok se at få nogle af de mest spændende rejseruter med i bladet.

Og så syr vi videre, og tegner og klipper og klitrer til Regnbuekonkurrencen. *Red.*

☆

Seniorspejdere!

Nu må vi vist hellere fortælle jer, at jeres specielle præmie i patruljekonkurrencen „Regnbuen“ også bliver en dag på Nyborg Strand under konferencen. Mere kan vi ikke røbe i øjeblikket.

„Regnbueudvalget“

Patrulje- HJØRNET

„Gemserne“ fra Thisted beretter om en spændende hike og turnering

Gule, grønne og blå på hike med FDF – og Odin og Thor

Når de først er kommet i gang med at opleve ting i Thisted, er de slet ikke til at styre, og de flittige Gemser fortæller videre om en hike-tradition, der holdes i hævd hvert andet år med spejdere af alle kendte farver samt FDF.

... Hiken tog i år sit udgangspunkt i den nordiske mytologi, og patruljerne havde ca. 14 dage i forvejen fået at vide, at de skulle fremstille Thors hammer „Mjølner“.

Mødested og tid var meddelt i kode, og lørdag kl. 17.30 marcherede man først til lejrplads og blev derefter stoppet ind i tre busser og kørt ud til et sted, som vi ikke anede, hvor var. Her skulle vi så på natløb med 10 poster. På posterne skulle vi f.eks. fylde en sodavandsflaske med en teske, skære en „hængt“ mand ned og behandle ham o. m. a. Da løbet var afblæst kl. 2.30, skulle vi hen til nogle gårde, hvor vi sov. Næste morgen, efter morgenmad, fik vi udleveret kort og en mystisk pose (alle poser er mystiske nordenfjords!), hvori der var en flaske vand, et stykke papir og nogle søm...

Det fremgår af beretningen, at der var en kode under kapslen, sømmene og papiret havde muligvis kun til opgave at virke „mystisk“!

... Vi startede nu på dagsløbet, der også var på 10 poster af meget spejdermæssig karakter. For eks. skulle vi stege et æg på spid og finde en 1-krone ved hjælp af minorientering. På vejen skulle vi forberede et skuespil med personerne: Thor, Odin, Balder, Loke, Freja og Slejpnir. Det skulle opføres på 10. post. Her skulle vi desuden vejes, og gennemsnitsvægten tages...

Hikens trofæer fordelte sig smukt på de forskellige farver: de gule tog 1. og 3. præmie, de blå 2. og de

grønne piger vandt vægtekongressen!

☆

Turnering ved Tandrup

Korpsets nye lejrplads ved V. Vandet blev festligt indviet med en divisionsturnering – og „Pigespejderne“s korrespondenter, Gemen, 2. Thisted, har sendt et referat, hvorfra vi plukker:

... Reveillen lød allerede kl. 4, og vi tumlede ud af teltet og fik den beskud, at vi havde nøjagtigt 1 time til at lave havregrod og rydde op i.

Kl. 5 præcis blev maden bedømt, og dernæst blev der sammenkaldt til PF-mode, hvor vi fik udleveret en plasticpose med ret mystisk indhold. Der var et kort, et startkort, en tegning af en drage, hvorpå der var afsat nogle punkter og et vejkrads, en å og et skovhjørne. Desuden var der en kode og nogle knappenåle.

København-redaktionen var ved gennemlæsningen spændte på, om nogen overhovedet kom af sted, men blev beroligede ved at læse videre: ... det varede ikke længe, før vi fandt ud af, at vi bare skulle finde de samme signaturer på kortet, som var afsat på dragen og derefter stikke knappenåle gennem de nummererede punkter, så havde man posternes stilling. Koden var også let (husk stadig, det var kl. 5 om morgenen! Red.s bemærkning), det var spejlskrift, hvor man skulle tage hvert andet bogstav – det blev til den manende tekst: Mød så hurtigt som muligt ved flagstanden, medbringende tandbørste!...

Om tandbørsten indgik i de 12 poster, fremgår ikke, men der var meget andet: morse, kimsleg, flag og nød-hjælp.

Løbets afslutningstidspunkt var ikke robet, så nogle patruljer fik en overraskelse kl. 11, hvor nærmeste post fortalte, at nu skulle de søge til lejren og lave middagsmad.

Også denne blev synet af høje dom-

mere – men så var man frisk til femkamp, og opgaverne lod:

Lav en kagerulle.

Lav lodder på 10, 50, 100, 500 og 1000 g.

Fremstil en parfume.

Find så meget som muligt i naturen, der forekommer i danske sange.

Nævn så mange som muligt af korpsets ledere med navn, rang og esprit-farve.

Redaktionen er meget ked af, at Gemen har forbudt os at fortælle, hvem der vandt både turnering og femkamp – men I andre har jo lov at gætte! N.

☆ ☆ ☆

Navn på kniv eller dolk!

Hvis du er i besiddelse af en kniv eller dolk, er det altid svært at kende den mellem de andres i patruljen. Her har du en måde, hvorpå den kan mærkes med dit navn eller med et nummer.

Først renser du bladet godt, og vasker det rent med sæbe. Tag så en blyant og skriv dit navn eller nummer på bladet. Det næste, du gør, er at stikke bladet ned i en stærk opløsning af varmt vand og cobber-sulfat (kan købes på apoteket). Lad det blive i badet fem min., tag det op og tør det af. Du vil da finde navnet tydeligt ætset på bladet. Sus

☆

Hvad med et tropsbibliotek?

Hvad gør I, når der skal tages prøver og duellighedstegn, hvor håndbogen ikke er hjælpekilde nok? Det er dyrt at købe bøger og pjecer, som man må have kendskab til for at tage for eksempel verdensspejdermærket.

Hvorfor ikke lave et tropsbibliotek, hvor man kan hente den viden, man har brug for.

Mon ikke tropskassen kunne strækkes til at dække udgifterne til køb af bøger og pjecer. Man kunne jo begynde med et par stykker og så udvide efterhånden.

Dette lille bibliotek skulle have sin ganske bestemte reol i tropslokalet. I hver patrulje udnævnes et medlem til „bibliotekar“, og hun ser efter hvert møde efter, om alle bøgerne står på deres plads, og har i det hele taget ansvaret for, at de er der. Bøgerne må ikke lånes med hjem, de har deres faste plads på reolen og skal stå parat til næste patrulje.

Troppen skal nok få glæde af deres bibliotek i form af større viden blandt spejderne. Biblioteket bliver til gavn og glæde for alle, ikke blot for de nuværende årgange, men også for de følgende års videbegærlige. Hep.

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af mange glade bladlus

GAMLE VEJRPROFETIER

Januar:

Nytårssolskin varsler et frugtbart år, men desværre giver en tør januar en våd juli. Er der megen tåge i årets første måned, bliver resten af året som regel fugtigt. Udebliver frosten i januar, skal den nok komme i marts og april. Januarblæst giver en mild marts. Januarsne tyder på en god høst, da sneen er „sædens senge-lagen“.

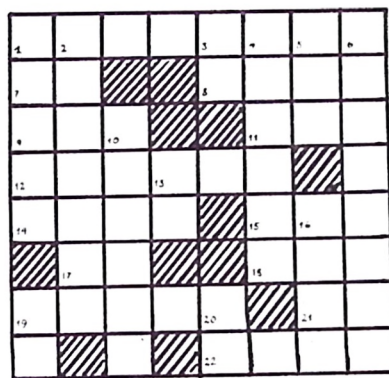
En regnfuld januar giver en våd troje og ofte en lang næse.
(Brug papirlømmetørklæder.)

☆ ☆ ☆

Læreren: Peter, hvis du har to æbler, et meget stort og fint, og et lille og ormædt, hvilket et af dem vil du så give din bror, hvis du fik besked på at dele med ham?

Peter: Mener De min storebror eller min lillebror?

JANUAR-KRYDS

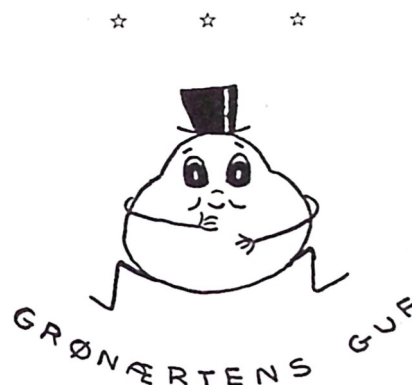
VANDRET:

1. Korprådsformand
7. Ujævn
8. Fugl
11. Bibel
12. Bag kupon-planen
14. Frederiks kone
15. Kan splejse
17. Holland
18. Dyr
19. Ungkarl
21. Pers. stedord
22. Lugten

LODRET:

1. Bestyrelsesformand
2. Tøjglatning
3. Tiltaleform
4. Konferenceby
5. Drengenavn
6. Konkurrence-symbolet
10. Rar
13. Scandinavian Airlines
16. Slutning
19. Karakter (fra „gamle“ dage)
20. Talord

Løsninger indsendes inden 15. februar til „Pigespejderne“s redaktion – vinderen får en bogpræmie.

Her er en virkelig god opskrift på, hvordan man selv kan lave is. Hvis det ikke bliver så koldt, at man kan fryse isen udenfor, gør det ikke noget, for denne opskrift er beregnet til at fryses i en frysebox.

- 1 dl piskefløde piskes til skum.
- 1 æggeblomme røres godt, og blandes med sukkeret og flodeskummet (vær forsigtig).
- 1 spsk. melis.

Det hele hældes i en form og dækkes med vanddampstæt materiale, for eks. frysefolie.

Isen kan tilsmages med vanille, pulverkaffe (1 tsk. pr. dl fløde). Knu-ste makroner (40 g pr. dl fløde), chokoladespåner og frugtsaft. Man kan regne med, at den færdige is vil fylde godt dobbelt så meget som den upiskede fløde. — Velbekomme.

SENIORSIDER

Atter en spændende Amerikatur

Tre danske spejdere var med på de amerikanske pigespejders senior-round-up i sommer.

Her fortæller Birthe Rosning oplevelser fra turen.

– Klimax i turen var round-up'en, siger hun,

men jeg vil sige, den største

oplevelse var simpelthen de 3 måneder i Amerika.

10.000 amerikanske seniorspejdere samledes i 1963 i staten Vermont.

10.000 i lejr i Button Bay Park.

De amerikanske pigespejders round-up i sommer var den 3. seniorspejderlejr, der blev afholdt i løbet af de sidste 9 år. I alt 10.000 piger mødtes i Button Bay State Park i staten Vermont den 18.–31. juli og fejrede USA's Girl Scouts 50-års jubilæum.

Til denne lejr var desuden ca. 150 spejdere fra 21 lande inviteret. Landene, der var repræsenteret, var: Argentina, Belgien, Brasilien, Canada, Columbia, Danmark, England (incl. Bermuda), Grækenland, Holland, Indien, Japan, Kenya, Korea, Mexico, New Zealand, Nigeria, Peru, Philippinerne, Sverige og Schweiz.

De fleste udlændinge ankom en 3–4 uger før lejren, for at få lejlighed til at vende sig til det amerikanske tempo. Vi var tre danske, Gulle, Kirsten og jeg. Da jeg mødte Kirsten i lejren, var hun „amerikaner“, d. v. s. hendes værtsfolk havde givet hende en lejruniform bestående af grønne bermudashorts, hvid bluse, grønne knæstrømper og gullig hat.

Først gik turen med Greyhound-bus til Vermont. Det tog godt 7 timer til byen Vergennes, hvor beboerne rigtigt havde forberedt sig på de 10.000 besøgende. Vi kom til en hel militær-telt-by, hvor hæren i flere uger havde haft travlt med indlæggelse af lys og vand, og en del spejderfædre havde tilrettelagt deres ferie efter round-up'en for at hjælpe til med oprydningen.

Da de første busser med seniorspejdere ankom, var der en „oldermand“, der bød velkommen med klokkekimen, der efterfulgtes af hujen, piften og svingen med hattene. Patruljerne blev godt blandet, så piger fra staterne New

York, Californien, Ohio og Canada kunne være samlet i en „unit“ på ca. 350 piger, der igen var delt i „sectioner“ på ca. 1400. Teltene blev rejst, og det gik hurtigt.

Sådan indrettede man sig i lejren.

Selve lejrindretningen var et studium for sig, der var kun 2 piger i hvert telt, det gav alt for meget plads til at rode på. Kun de canadiske spejdere lå i lejr på samme måde som vi – med ét telt til hele patruljen. Denne patrulje arbejdede også mere selvstændigt, og patruljeføreren havde større ansvar. Når der opstod en pludselig situation, gik de straks i gang med at løse problemet, hvorimod amerikanerne først diskuterede det grundigt igennem, og var derfor lidt længere om at komme i gang.

Spisepladsen var på grund af den stærke sol overdækket, der var indrettet et dejligt „køkken“, og patruljerne fik

Patruljens kokkentelt

udleveret brædder og skulle tømre dem sammen til bord og bænke. De medbragte selv grill og fik udleveret en sæk trækul. Der blev så godt som hver dag et eller andet sted i lejren afholdt brandøvelser, for selv om vi havde en del regn, var brandfaren alligevel stor på de varme dage.

Borddækning med tegnestifter.

Måltiderne indtoges i patruljerne. Konversationen gik livligt, men det forventedes, at seniorspejderne opførte sig som „young ladies“. Bordene var altid dækket nydeligt med paptallerkener, papkrus og plasticbestik. Det hele blev efter måltidet smidt væk sammen med dåserne og mælkekartonerne. De dage, hvor det blæste kraftigt, blev tallerkenerne sat fast til bordet med tegnestifter.

Ih, hvor er der meget, jeg gerne vil have med for at give jer et så godt billede af lejren som muligt.

Hver morgen gik 109 flag til tops. Der var flag fra 50 stater og territorier, og fra de 50 lande, der er medlemmer af verdensbevægelsen. Nede i sectionerne blev der også hejst et amerikansk flag og flag fra de lande, som var repræsenteret dér.

Allerede ved 10-tiden om formiddagen startede mange patruljer ud til instruktion eller demonstration i et eller andet, måske en indianer-dans, et skuespil eller sang. Der var også øvelser i f. eks. jazzballet og færdigheder på koke-kunstens område. Et sted blev der lavet pizza, et andet sted fik man historien om Johnny Appelseed, der strøede om sig med æblekerner, dertil fik man æblesnitter på en lille tallerken, man kunne beholde som souvenir.

De besøgendes hærskarer vælter frem.

Hver dag fra 10–12 og fra 14–16 var der fri adgang til lejren for besøgende. Men det var for meget af det gode. Det var svært for spejderne at komme i gang med middagsmaden, for de besøgende var simpelthen over det hele. Der havde nemlig været megen omtale og forhånds-reklame for lejren. Det store dagblad „The Burlington Free Press“ udgav et tillæg på 50 sider, udelukkende om-handlende round-up'en (+ masser af reklamer). På én dag nåede tallet op på 71.813 besøgende, men det var også lige for, der blev råbt hurra for den sidste besøgsdag.

Med hatten fuld af „swaps“.

Der var vældig gang i „swappingen“. Pigerne havde poser fulde af „swaps“, d. v. s. små typiske ting fra de forskellige stater. Disse ting kunne være: bomuldsfrø, et stykke redwood fra de enorme træer i Californien, en solsikke i filt fra Kansas, muslingskaller, forsk. stenarter, en lille flaske med vand fra Mississippi floden, og alt blev sat fast på cowboyhatten og byttedes væk. Formålet var for pigerne hurtigt at finde sammen, og derved også at lære om hinandens stat og hjemland. Lejrens idé var bl. a. også at øge international interesse og forståelse. Kendskabet til andre lande og deres traditioner udvidedes også ved diskussioner og på store møder, hvor forskellige problemer blev internationalt belyst.

Ved et møde en dag med godt 100 seniorspejdere, hvor der var repræsentanter fra England, Columbia, USA, Frankrig, Tjekkosllovakiet (føreren var nu amerikansk statsborger), talte vi f. eks. om „kvindens stilling i dag“ og der kom mange interessante synspunkter frem. De amerikanske piger var altid i stand til frit og frejdigt at stå frem for mængden, med deres indlæg i diskussionen. Allerede i skolen lærer de dette gennem arbejdet i „komiteer“.

Eftermiddagen gik med forskellige slags aktivitet. Som regel skulle man en tur på torvet, „The Village Green“, hvor man havde bragt lidt af Vermonts seværdigheder ind, da pigerne ikke ville få lejlighed til at komme udenfor lejren. Her var en lille hvid kirke, en skilift og „smokey bear“ udstilling, hvortil „bjørnen“ ankom med helikopter en dag og belærte os om forebyggelse af skovbrande. Vi fik demonstreret, hvordan man laver „ahorn sirup“, et velkendt produkt fra Vermont, og der var bygget en fin stald til ca. 10 koer, der blev malket kl. 14 og 24. Her kunne man hente sig et papkrus fuldt af mælk, så tit man ville.

Om eftermiddagen var der også badning, ca. 1000 piger kunne hoppe i Champlain søen på en gang. Andre kikkede efter „buttons“ („knapper“) – meget fint formede sten, hvis historie går 11.000 år tilbage. Lidt mærkeligt at tænke sig, at Amerikas civilisation bare går 300 år tilbage.

Lejren var ikke helt fri for at have raceproblemer.

Om aftenen var der trops- eller sectionslejr, eller man gik rundt og „swappede“ gode ideer, samtidig med at man ofte kom midt ind i forskellige diskussioner. Raceproblemet optog os ret meget, og det er lidt svært at sætte sig ind i. Kirsten fortalte, at en patrulje fra Alabama tog derfra i aller største hemmelighed for at undgå offentlighedens indblanding. Denne patrulje gjorde under sit ophold aldrig noget af sig selv, men ventede til de blev bedt direkte om det, noget de havde fået strenge pålæg om hjemmefra for afrejsen.

Vi oplevede, at alle 10.000 var samlet til lejr. Første gang var til åbningslejr, anden gang til fødselsdagsfesten og til sidst til afslutningen. Der kom en speciel hilsen fra præsident Kennedy og Lady Baden-Powell. Ordene var indtalt på båndoptager. Lady B-P var netop på det tidspunkt på besøg i KFUK-spejdernes landslejr ved Hald.

I forbindelse med hilsenen fra præsident Kennedy fik alle et kort med spørgsmålet: „Hvordan kan man „være beredt“ til at tjene sit land nu og i fremtiden?“ Enkelte svar lød således: „Vi vil se på spejderlov og -lofte, og arbejde endnu mere på at leve efter disse principper.“ — „Vi vil prøve at være modtagelige og lære af vore fejltagelser — og af andres.“ — „Vi vil respektere friheden.“ — „Vi vil skabe fred i verden ved at have fred med os selv.“

Et vældigt fødselsdagsselskab.

Den 24. juli blev 50-års jubilæet fejret på festlig vis. Der blev udsendt et 4-cent frimærke med en spejder på. I forbindelse hermed udtalte spejderchefen mrs. Culmer: „Din internationale korrespondance skulle være en nem, men effektiv måde at sprede god forståelse på, — gør det!“ Der blev solgt over 125.000 frimærker den ene dag i lejren.

Samme dag havde en masse af pigerne chance for at møde Jerrie Cobb, som er i god træning og sætter alt ind på at blive den første kvindelige astronaut.

Om aftenen til lejr blev en enorm „kage“ med 50 lys tændt. Første lys tændtes for Juliette Low og for hendes gruppe på 12 spejdere i Savannah, Georgia, den 12. marts 1912. De næste lys tændtes for de 2 foregående round-up's. Et lys tændtes af frau Trapp, der kom i sin østrigske nationaldragt, og fortalte om, da hun med sin mand og børn kom til USA og måtte tjene til livets opretholdelse ved at synge. Nu driver hun sammen med et af børnene et hotel i Vermont. Det sidste lys blev tændt med ønsker for spejdernes fremtid. Vi sang „Happy birthday to us“ gentagne gange. Rundt omkring blev stjerne-kasterne tændt og farverige balloner blev sluppet løs.

Ligeså uforglemmelig var det sidste lejr, hvor hver enkelt „jeg“ i „kæden“ skulle frem, ved at lyse os selv i ansigtet med lommelygten, vi havde fået besked om at medbringe.

Resten af beretningen om lejrens afslutning, og afrejsen er altfor sørgelig til at skrive om. Mange løfter, omfavnelser, tårer og højst besynderlig optræden for at blive klumpen i halsen kvit, alt dette hørte afslutningen til, plus en ekstra dag til at komme sig over det.

og hendes patrulje.

Fortsat fortælling af Kat.

Dagen før turneringen!

Det var lørdag eftermiddag. Regnen silede ned. I skinnende striber løb vanddråberne ned ad vinduesruden. De stod og så ud — Vibe og Dorte var på besøg hos Lis. Vibe havde været med hjem fra skole. Dorte var kommet for at give den sidste besked om turneringen næste dag. Hun havde haft standen med og havde lavet en liste over de ting, de skulle huske.

Nu stod de lidt bekymrede ved vinduet og så ud.

— Bare det ikke bliver sådan et vejr i morgen, så drukner vi ganske givet! sagde Dorte.

— Bliver det så aflyst? spurgte Lis.

— Nej, er du tosset, men vi bliver drivvåde, husk at tage regnfrakker på.

Lis stod med kattekillingen i favnen og strøg dens pels. — Mine gummistøvler er blevet væk, sagde hun bekymret.

— Nu må jeg gå, sagde Dorte, husk nu, hvad jeg har sagt om at være reglementerede.

I det samme kom Lis' mor ind med en bakke med te og boller. — Vil du ikke have te med, Dorte? Nej tak, sagde Dorte, jeg har et par ting, jeg skal have ordnet i lokalet. Sisse og Esther venter mig dernede. Vi skal samle det sammen, vi skal have med. Hun var ved at trække frakken på. — Husk nu standen og kokekarret, men du skal ikke bryde dig om at putte katten i denne gang! — Uh, nej, sagde Lis og kærtegnede missen, du må da ikke blive våd vel? Hun stak næsen helt ned i dens pels.

— Tror du godt, du kan undvære den en hel søndag? spurgte Lis' mor drillende.

Dorte råbte sine sidste formaninger nede fra trappen, da hun gik, og Lis og Vibe gik ind for at drikke te. Lis' mor var i slacks og sweater, hun satte bakken på det lille bord i stuen og sagde, nu måtte de hjælpe sig selv, og Vibe og Lis hentede selv te, smurte boller og satte sig på hver sin skammel. Den, Vibe sad på, var af læder og havde billeder af kameler på. Lis' mor lukkede op for radioen og kravlede selv op i hjørnet af sofaen med en te-kop, en bolle og et blad. — Hvor har vi det godt, sagde Vibe med hele munden fuld af bolle. — Ja,

sagde Lis bare og slikkede marmelade af fingrene. Katten sprang op på sofaen og lagde sig til rette på Lis' mors mave og spandt, så det var en lyst. Vibe sad og kiggede på hende. Hun lignede ikke nogen rigtig mor — slet ikke Vibes egen mor, snarere en af de store piger fra den øverste klasse i skolen. Hun kom i tanker om den aften, de var kommet hjem fra week-end på Skovgård. Der var flere forældre på stationen for at hente dem, og alle de andre mødre så ud som mødre, men Lis' mor stod der i slacks og en ikke særlig ren cotton coat og tørklæde om håret. Og Esther havde troet, at det var Lis' storesøster. De havde allesammen været nysgerrige efter at se, hvordan det ville spænde af med katten og havde samlet sig om Lis i håb om sensationer — også Vibe.

Lis var gået sin mor frejdigt i møde. — Davs Gris, havde Lis' mor sagt, smilende med hænderne i lommerne, — har du moret dig?

— Jeg har noget med hjem, sagde Lis, og alle havde holdt vejret, mens Lis fremdrog kattekillingen.

Men Lis' mor havde begejstret grebet det lille dyr og trykket det op til sin kind. — Nej da, har du fået den forærende?

— Nej, jeg har bare lånt den, sagde Lis, ikke helt sikker i stemmen.

— Lånt den? sagde hendes mor. — Hvordan låner man folks katte, må jeg spørge? Vil du fortælle mig, at du har hugget den?

De tænkte allesammen, at nu blev hun vist gal, men da Lis nikkede og forklarede, hvordan hun havde fundet den helt alene inde i stalden, havde hun leet en høj lys latter og sagt, — det er utroligt, hvad den unge finder på! Hvordan har du tænkt at klare den med gårdmanden og hans kone?

— Kan vi ikke ringe til dem, når vi kommer hjem og sige det? havde Lis spurgt forsigtigt — lidt usikker over at være midtpunkt for de andres nysgerrige blikke.

— Jo, det kan du tro, du kan selv få lov til at ringe, Gris, dette her må du selv rode dig ud af! — Og så havde de vinket farvel og tak, og var leende løbet hjemad med killingen. Vibes mor havde sagt alt for højt, at hun skulle sige pænt farvel og tak for turen til Dorthé — som om Vibe ikke selv kunne huske på det — og på vejen hjem havde mor spurgt hende ud om hendes oplevelser, men Vibe sad helt tavs i vognen, hun var lidt træt og syntes, hun havde været hjemmefra i 100 år, og hun vidste slet ikke, hvor hun skulle begynde, og hvor hun skulle ende, så sagde hun bare: — Ih, hvor har vi oplevet meget! og så måtte mor nøjes med de oplysninger, hun havde held til at få trukket ud af Vibe ved sin ihærdige udspørgen.

Vibe hentede sig en bolle til, Lis havde travlt med at binde knob på sine snørebånd samtidig med, at hun drak te med høje slubrelde.

Siden den begivenhedsrige week-end havde de haft et patruljemøde, som Sisse havde karakteriseret som alle tiders mest forrygende, for der var ikke den del af prøvestoffet, de ikke havde terpet igennem. Fru Jensen fra 3. sal havde lært dem forbindinger, så hele lokalet flød med flonelsbind og gaze-strimler. Esther, der var ekspert i knob, havde prøvet at lære Vibe og Søm, hvordan man binder en ko til et bordben med et pælestik — „op-i-søen-rundt-om-træet-ned-i-søen“ — uden at slæbe koen med gennem løkken og ned i søen — det tog meget lang tid at lære, og siden var der et trommestik, som Lis kaldte det — og Sisse lærte Krølle og Larkrids om kompas og verdenshjørner med små strimler papir med bogstaver på, der blev omhyggeligt lagt i en rundkreds og som hele tiden fløj væk, hvergang en åbnede døren for at gå ind eller ud med ting, der skulle findes frem og hentes og ordnes og bæres ud igen.

— Tror du, vi klarer os i morgen? sagde Vibe.

Lis så op fra sin tekop og løste snørebåndet op for tiende gang.

— Kan du huske Sct. Georgsdag? sagde hun.

— Det glemmer jeg *aldrig*, svarede Vibe med eftertryk.

— Er du bange, Vibe?

— Nej, men jeg kan ikke fordrage eksamen og den slags, og en turnering er vist en eksamen; bare vi kunne nøjes med at tage på en tur og bare more os, sådan som sidste søndag, og ikke være bange for at vi skulle gøre noget forkert hele tiden.

— Vi *vil* more os, sagde Lis — *vi vil* — og vi vil ikke være kede af noget, lige meget hvad der sker, skal vi ikke love hinanden det helt bestemt!

Og det gjorde de.

(Fortsættes.)

Vi klipper frimærker – og hjælper en fører fra et fjernt U-land

Bravo!

*Frem med alle pauker og
trommer, trompeter og
basuner –*

*Soltroppen i Holbæk skal
have TOUCHE – – –
de har nemlig indsamlet ikke
mindre end 13 kg klippede
frimærker!*

Det var meget flot.

*Præmien for den bedste
præstation over 10 kg var
en festlig aften eller efter-
middag for troppen.*

*Kontaktchefen kommer
til Holbæk i nær fremtid og
aftaler med jer under
hvilken form, I vil have
jeres præmie „overrakt“.*

*Søren og hendes korinthan-
ske blåmejser skal også
have et ordentligt stød
i trompeten, de er nu godt
på vej til de 500 Dronninge-
mærker for anden
gang!*

Vi klipper jo allesammen brugte frimærker, vi samler dem i en plasticpose, så vi rigtigt kan se, hvor mange der er, og vi glæder os, når vi bunker dem sammen med de andre patruljekammeraters mærker. Det er en god vane, vi er kommet ind i, og der er nogle gamle førere, der er så ivrige med at klippe, at det hænder, de synes, det er vigtigere at klippe i kuverterne, end at læse i brevene. Ja, sådan kan det gå.

Vi skal gerne have samlet mange, MANGE, ganske overordentligt mange mærker ind til Sct. Georgsdag. De skal gerne have det sådan på korpskontoret, at de må sno sig mellem sække, fulde af frimærker.

Og hvad skal de gå til denne gang?

Jo, de skal sælges, og pengene skal bruges til lommepenge.

Nej, I tager fejl, ikke til redaktøren eller de rare damer på kontoret, men til en fører fra et fjernt U-land, som bliver inviteret med til den verdenskonference, vi godt ved, vi skal have, den, til hvis ære vi nu alle går med en vævat.

Hun har ingen penge, og vi vil gerne kunne huse hende i Danmark en måned før og en måned efter konferencen, og så vil vi gerne, at hun i sin lomme har de lommepenge, I har givet hende. Om hun vil bruge dem til nougat is, som hun måske aldrig har smagt der, hvor hun kommer fra, eller om hun vil købe varme trøjer og regnfrakker, det må hun selv om, for lommepenge råder man nu selv over.

Men vi klipper altså i alle de breve, vi kan få fat på, julekortene, nytårshilsenerne, forretningsbrevene, – alt. Vi sætter alle mennesker, vi kender, i gang – for der er da ikke mennesker, der er så væmmeligt ødsle, at de smider værdier i papirkurven?

Den trop eller flok, der samler mest, får en glad aften, en filmsaften med korpsets nye film eller et forældremøde. Det må I selv om. Husk, at Dronningemærker skal samles for sig, de giver ekstra bonus!

Frimærkeindsamlingen

Det er med stor glæde vi her giver tallene fra sidste runde af frimærkeindsamlingen, da vi synes, I er nået et fint resultat, 46,577 kg, imod sidste indsamling(er) 24,325 kg.

ALMINDELIGE FRIMÆRKER

Frimærker i kg:

Soltroppen, Holbæk, nr. 1...	13,00 kg
10. Aarhus trop og flok	3,65 -
Sct. Georgs trop	3,28 -
9. Aarhus trop	2,30 -
Lise Løytved	2,25 -
II Palnatoke	2,23 -
Jeanne D'arc, Herning	2,00 -
Lemvig flok	2,00 -
Ruth Heimbürger	1,55 -
Maribo flok	1,37 -
Paletten I, Kolding trop	1,04 -
Elsebeth Nielsen	1,00 -

Desuden er der indsendt mange mindre portioner under 1 kg. De penge, som vi alle har været med til at klippe sammen, går denne gang til flygtningehjælpen.

DRONNINGEMÆRKER

Korinth flok, nr. 1	208 stk.
Pigespejdernes redaktion	56 -
Aase Lyngholt	42 -
Sct. Georgs troppen	34 -
II Odense „Frie fugle“	33 -

De penge, der kommer ind ved salg af alle disse frimærker, går til arbejdet blandt flygtningebørn.

Dronningemærker:

Sæt Dronningefrimærker på alle jeres breve, og husk at klippe dem af de breve I får.

Frimærkerne fås stadig på posthuset ved at betale 10 øre ekstra. Der er denne gang kommet 423 ialt.

Bladlusene

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Her ser vi Thora Trilles
opfattelse af, hvordan
klipningen kan
foregå...

INTERVIEW

med
en gammel spejder
fra Norge

Thorbjørn Egner

speidergutten som ble far til
KARDEMOMME BY

Barn i alle de skandinaviske land kjenner Thorbjørn Egners historier om Kardemomme by, Klatremus — og Karius og Baktus, og vi synes det kunne være veldig moro å høre litt om Thorbjørn Egner selv. Derfor sendte vi en av våre speiderpiker, Eli Tveit fra Ullern 1. tropp ut for å snakke med ham en dag.

— — —

Da jeg troppet opp hos Thorbjørn Egner en tirsdagskveld, ble jeg møtt av en hyggelig familie og ferdigdekket kaffebord. Huset var preget av menneskene som bor der, det var lunt, hyggelig og personlig.

Vi kjenner Thorbjørn Egner alle sammen og vet at han har skrevet flere av de beste barnebøkene vi har i Norge. Men dere visste kanskje ikke at han har vært speider i mange år da han var gutt? Og, vet dere — det første diktet hans som kom på trykk var i „speideren“s julehefte for mange år siden:

Natt i leiren.

Dagen svinner langsomt hen
solen er i vest alt nede,
blomsten lukker seg igjen
fuglen flyver mot sitt rede.
Dagens liv og lyst er over
alt er stille — skogen sover.

Månen lyser blid og snill
over telter, trær og gutter
sidste teltdug lukkes til
hvisknungen i teltet slutter.
Dagens liv og lyst er over
alt er stille — gutta sover.

Bare vakten er igjen
sitter søvnig bortved varmen,
strekker litt på sine ben,
senker hodet ned på armen.
Dagens liv og lyst er over
alt er stille — vakten sover.

— Når begynte De å tegne og skrive?

— Det var i den tiden jeg var speider. Det å være speider ga så mye å skrive om. Jeg var redaktør av troppsavisen, og låget forskjellige ting til underholdning på fester o. l.

— Er De glad i friluftsliv?

— Ja, da jeg var speider, gikk vi på tur i skogen hver søndag. Jeg lærte å bruke kart og kompass, og å legge merke til alt i naturen. Siden har jeg beholdt interessen for å gå på turer i skog og mark.

Overalt i Norden og mange steder ellers også kjenner vi „Kardemomme by“ og alle dens „folk og røvere“. Stykket ble til i 1955 som en serie barnetimer, og ble så til en bok som er oversatt til mange fremmede språk, bl. a. engelsk, tysk, finsk og russisk. Så ble det teaterstykket, først på Nationaltheatret i Oslo, og siden er det spilt massevis av ganger innenlands og i utlandet. For å nevne noen steder: Reykjavik, Prag og Vest-Berlin, snart skal det opp i Moskva også. Riksteatret reiser rundt med det i høst, og her har Egner vært „altmuligmann“. Han er ennå ikke å se på rollelisten, og hvilken rolle han helst ville ha, hvis man skulle spille, ville han ikke ut med. Jeg tror det ville bli politimester Bastian!

Jeg spurte om det var noen han kjente som var modeller til personerne i stykket. Det var egentlig ikke det, men mange av replikkene hadde falt i det „Egnerske“ hus, sa han. Ellers er det mange som mener å kjenne seg igjen både som tante Sofie og politimester Bastian. - Ja, jeg har forresten modeller til røverne. Det er tre karer som kom listende over plenen en høstkveld. De trodde ingen så dem

da de fylte lommene med epler, men mine kone og jeg sto i vinduet og så på.

— Er der noen spesiell mening med stykket?

— Ved siden av at det skulle være til hygge og moro, så har det jo en moral, nemlig at problemene som oppstår løses best ved vennlighet og forståelse. Kardemomme er jo litt av en ønskeby hvor alt er fredelig og hyggelig. Selv røverne er snille og morsomme.

Egner har ikke bare laget „Folk og røvere i Kardemomme by“. Han har gitt liv til „Klatremus og dyrene i Hakkebakkeskogen“, „Karius og Baktus“ og mange fler. Atelieret hans er preget af det. Her finnes plakater fra forskjellige teateroppførelser av stykkene hans. På et skap står til og med en modell av Riksteatrets Kardemomme by. Det er masse bokhyller, hvor også alle hans egne bøker har fått plass. Her er det hele elleve lesebøker, en hel del barnebøker, og de bøkene han har oversatt og illustrert. På veggene henger noen vakre fargetresnitt fra hans egen hånd, og på en hylle står „Karius og Baktus“, tanntrolene. Det mangler bare katten, som er husets kjeledegge, og modell til löven i Kardemomme by.

Jeg spør om han er glad i musik.

— Det har jeg alltid vært, jeg spiller både piano og banjo. Han tar frem banjoen som ligger på sin faste plass ved pianoet, og forteller at den har vært med på mange leirbål.

Jeg synes nesten det er unødvendig å spørre en så allsidig mann om han har fritidsproblemer.

— Nei, det har jeg ikke tid til, det er snarere tvert imot. Jeg skulle ønske dagen var mye lenger, det er så mye jeg gjerne ville gjøre.

— Har De tenkt å gi oss en ny Klatremus eller lignende snart?

Jeg får vite at han har en ny idé helt ferdig til utforming, det er bare tiden det står på. — For at få laget det tror jeg at jeg må reise bort noen måneder, her er det så altfor mye annet å gjøre,“ slutter han. *Eli Tveit*

POSTBOX

Tak for 53 rare postboxbreve, der ventede mig, da jeg kom hjem efter tre uger i Østrig. Alt skal blive omgående ekspederet, men husk, det tager lang tid, før den rette findes, og den rette vil I jo gerne have.

I det nye år skal vi have en anden ordning, når I beder om pennevenner, se kupon herunder. *Fromse*

Fromse har været syg, vi ønsker god bedring og håber, når dette blad udkommer, at Fromse atter er frisk og rask og i gang med alle brevene. *Red.*

Kupon til postboxen

Jeg ønsker mig gennem DDP's postbox en Peninde fra (land) eller evt.

Mit navn er:

Adresse:

Skoleklasse eller beskæftigelse:

..... Alder:

Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:

Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser på pigespejdere i (lande):

Vedlagt følger 2 stk. 30 øres frimærker + en frankeret kuvert med mit navn og adresse.

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

Vi er nu i verdenskonferenceåret

og der er derfor ekstra grund til at lære om verdensforbundet og pigespejderarbejdet i andre lande. Depotet har meget, der kan hjælpe jer:

Bøger, pjecer, tavler o. l.

Trefoil around the World, med oplysninger om spejderarbejdet i mange lande	8,75
The Blue Pamphlet (om verdensforbundet)	2,00
The Story of Our Chalet, Our Ark and Our Cabana	3,00
Our Chalet-sangbogen	2,25
Stor folder med billeder og engelsk tekst om verdensforbundet	1,50
The first 50 years, af Alix Lidell, indb., hæftet	8,00 5,50
Links of Friendship (om Thinkingday)	0,75
Verdensforbundet	0,60
Internationale samlingssteder	0,60
Internationale personligheder	0,60
Pigespejdernes internationale kammeratskab	0,30
Ordliste m. spejderglosser på engelsk, tysk og fransk	0,25
Ark m. nordiske flag	1,50
Help yourself to go abroad, af E. M. Beveridge	1,25
Paintingbook m. uniformer fra mange lande	6,00
Lotteri (som billedlotteri), 6 plader og 72 brikker med spørgsmål vedr. det internationale pigespejderarbejde. Tekst på engelsk og fransk	5,50
Tavler med pigespejderuniformer og emblemer fra hele verden, 33 x 40 cm, 4 forsk., pr. stk.	2,00

Nyhed

Påklædningsdukke fra U. S. A., med spejderuniformer og flag fra 44 lande	5,50
Samme fås med blåmejsuniformer	5,50

Postkort

Lady Baden-Powell	0,60
Lord Baden-Powell, farvelagt	0,50
Lederen af verdenskontoret, Dame Leslie Whateley	0,60
Verdenskontoret	0,50
Our Chalet	0,50
Our Chalet, Our Ark, Our Cabana	0,50

Depotet har nu blå skibeklæder i stretch-nylon til de lidt større af jer, str. 36-44, 86,00 og et restlager i helulden gabardine, str. 40-44 74,00

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossering 27, København N.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1963 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 8. 1. 1963